

Roze Bikini

Een roadtrip van een vrouw
die de rit van haar leven maakt

INGRID VERMULST

Roman

BW Roze bikini_Tweede druk.

UITGEVERIJ PARIS BOOKS

Copyright © Ingrid Vermulst, 2016

Foto auteur: Janet Vermist

Redactie: Christine Pannebakker

1e druk: juni 2016

2e druk: december 2016

Uitgeverij: Paris Books

Ontwerp cover: Imke Design Malden | www.imkedesign.nl

Drukwerk: New Energy Drukwerk | www.newenergydrukwerk.nl

ISBN nummer: I 978-94-92179-34-0

NUR - code: 350

Website auteur: www.ingridvermulst.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Paris Books - Prins Hendrikstraat 28, 2411 CT Bodegraven.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Uitgeverij Paris Books - Prins Hendrikstraat 28, 2411 CT Bodegraven.

Voor mijn moeder

Het gaat om het zelf, niets anders dan het zelf. Vanuit het zelf vind je je leven, jouw plek in de wereld. Hoe beter gezelschap je bent voor jezelf, hoe meer waardering je voor jezelf hebt en hoe makkelijker je de liefde voor jezelf kunt voelen. Pas dan kun je echt openstaan voor anderen en de wereld om je heen.

BW Roze bikini_Tweede druk.indd 7

Vorbereiding

—

‘Het is beter een mijl te reizen dan duizend boeken te lezen.’

Confucius

Vogels die boven graanvelden cirkelen en wormen prikken aan hun spitse snavels, grassprietten die losjes trillen in de wind, paardenbloemen aan een begroeide slootkant, zonnestralen die verwarmen, wind die droogt. Een cirkel. Leven is een cirkel, leven is verplaatsen, voortbewegen. Ik breng dit tot een goed einde, sprak ik mezelf meerdere malen moed in. Ik sleep mezelf hierdoorheen, de vooruitblik naar het moment dat alles weer anders zou zijn en dit voorbij. Dat moment zal steeds dichterbij komen, hield ik mezelf voor. Ik stond stil bij het beeld dat opdoemde en ik lang geleden ergens in mijn geheugen had opgeslagen. Het was plotseling tevoorschijn gekomen toen ik besepte dat ik, om vooruit te komen in de cirkel van het leven, een doel of een droom nodig had.

Ik dacht terug aan de man en de vrouw die Henri en ik passeerden, die elk op een motor in de bergen van Cinque Terre in Italië reden. Dat was inmiddels ruim vijftien jaar geleden. Wij hadden ons voortbewogen in een oude Volvo stationwagen die

9

zich elke bocht krakend en haperend omhoog stuwde. Ik was zwanger van ons eerste kind. De lucht was strak blauw, alsof er een laken gespannen was, de bermten waren van een chaotische soort en puilden uit met allerlei soorten groen, de motoren

maakten een aangenaam pruttelend geluid dat nog eens extra weerkaatst werd door de bergwanden. Krekels hadden hun schreeuwende gekwetter gestild toen de motoren als twee zwarte, glanzende torren de helling opvlogen, het schild van chroom had geschitterd in het felle zonlicht.

Wij hadden de raampjes van de auto open om iets van de zoete lucht op te snuiven en de zomerse geluiden de auto binnen te laten stromen. Dat haalde het niet bij de motorrijders, die met blote armen op de motor zaten in hun spijkerbroek. Het lange donkere haar van de vrouw wapperde vrij onder haar helm vandaan. Het geheel straalde plezier, vrijheid, kracht en authenticiteit uit. Kortom, alles wat ik belangrijk vond. Dat wil ik ook, had ik daar gedacht, terwijl ik daar onbewust de tijdsbepaling ‘ooit’ aan toevoegde.

Sommige dromen blijven altijd in ons bewustzijn sluimeren en anderen dalen af naar een diepere laag waar ze vergeten worden. Toch geven ze richting aan ons leven, stellen ze ons in staat te veranderen en beslissingen te nemen. De exemplaren die ergens aanwezig blijven, worden het makkelijkst waargemaakt. De meesten ondergaan een ander lot en zwerven weg, in het ledige, overgenomen door het dagelijkse. Het filmpje waarin ik mijzelf zag, reizend op een motor, was afgedaald naar de diepste lagen van mijn zijn en weer naar bovengekomen op het moment dat ik een beeld voor de toekomst nodig had. Ik wilde het leven voelen. Ik moest het leven voelen.

Het was juli 2015 en ik zat bij de kapper. Het was een paar dagen voordat Henri en ik samen met onze kinderen naar ons

10

huisje in Spanje zouden vertrekken. Het plan was om met een aanhanger te gaan om een paar overbodige kasten mee te nemen. Ik had net verteld hoe ik mijn haar wilde hebben.

‘Waar gaan jullie heen op vakantie?’ vroeg de kapster.

‘Naar Spanje,’ zei ik.

‘Gaaf zeg, lijkt me leuk om daar nog een keer met de motor te rijden.’

‘Rijd je ook motor?’

Ze knikte en opeens dook er een stemmetje op in mijn hoofd. Waarom ga jij nu niet met de motor naar Spanje? Jij wilde toch altijd reizen met de motor?

‘Wat rijd jij?’ vroeg ze.

‘Triumph Thruxton. En jij?’ De motor zou terug kunnen op de aanhanger, praktiseerde ik ondertussen. Dat ik er niet eerder opgekomen was. Zat ik zo erg in het stramien van ‘met zijn allen op vakantie’?

‘Ken ik niet. Ik durf het bijna niet te zeggen, maar ik rijd twee motoren, een Harley en een Yamaha.’

‘Wauw’, zei ik bewonderend. En daar zei ik het zomaar hardop: ‘Ik denk erover om met de motor naar Spanje te gaan.’

‘Alleen? Motorrijders zijn toch altijd met zijn tweeën?’

Ja, alleen, besloot ik, terwijl mijn handen die over elkaar heen gevouwen lagen onder het kapperskleed zich krachtig aan elkaar vastgrepen.

Toen ik terugliep naar huis klonk er een vrolijk stemmetje in mijn hoofd: doe gewoon! Waarom niet? En denk eens aan de pelgrimsroute.

Nieuwsgierig googelde ik op route Santiago de Compostela, de enige pelgrimsroute waar ik ooit van gehoord had. De route, het Sint Jacobspad loopt van Uithuizen - wat ongeveer

tien kilometer ten noorden van ons huis in Loppersum ligt

- uiteindelijk naar Granada, ongeveer tachtig kilometer van ons Spaanse huis. Het pad gaat via Wittewierum, waar mijn moeder begraven ligt, door België, de Ardennen, Frankrijk, de Pyreneeën en tenslotte over de hoogvlakte van Spanje. Het is een route die van oudsher gebruikt wordt om vanuit alle delen van Europa naar Santiago de Compostela te gaan, waar Jacob de Meerdere begraven ligt, één van de twaalf apostelen van Jezus. De route werd oorspronkelijk te voet afgelegd, voornamelijk door gelovigen die door bezinning God wilden vinden of boete moesten doen van de kerk. De pelgrimsroute wordt bereisd als een manier om naar binnen te keren, ergens sterker uit te komen, een spiritueel pad te bewandelen of jezelf beter te leren kennen. De bedoeling is om je tijdens je reis bezig te houden met overpeinzingen over je leven. Nou, aan die voorwaarde kon ik wel voldoen.

Ik zou via eeuwenoude pelgrimswegen van huis naar huis kunnen reizen en dat op de motor! Ik raakte helemaal opgewonden van het idee. Zou ik het durven? Zou ik zoiets écht durven? Ik bedoel: ik was geen echte motorrijder. Zo eentje die door weer en wind de koningin van de wegen was, die de motor met één hand bestuurde en tegelijkertijd achterom kon kijken, gewoon omdat zij er zin in had. Ik hoorde niet bij zo'n groepje dat je bij benzinstations zag en met veel bravoure en nonchalance weg zag rijden. Nee, zo was ik beslist niet. Mij herkende je doordat ik niet wist of ik mijn helm nou op het zadel moest leggen of als een boodschappenmandje aan mijn arm moest hangen en dus zette ik hem maar op de grond, waarmee ik me kwalificeerde als onbeholpen en onervaren. Pas later kwam ik erachter dat de echte motorrijders hun helm aan het stuur hangen.

Zou het wat zijn om erover te gaan schrijven? Ik was op zoek naar weer een leven. Ik moest iets nieuws vinden waar ik mijn geld mee kon gaan verdienen. Iets. En ik wilde weer een normaal leven. Bovenal, wat zou Henri van mijn plan zeggen?

Waarom niet? De motor kon mee terug op de aanhanger. Een weekje alleen? Alleen? Hoe meer ik erover nadacht, hoe beter het idee mij leek.

Sinds een halfjaar werkte Henri tweehonderd kilometer verderop, waardoor we een weekendhuwelijk hadden gekregen en hij één avond doordeweeks thuis was. Heel wat anders dan dag en nacht samenwerken, zoals we ruim tien jaar in het hotel hadden gedaan. Zo meteen zou hij thuiskomen en kon ik het hem vragen. Ik maakte speciaal voor hem paella, zijn lievelingseten.

‘Hé, ben je er al?’ vroeg ik toen Henri de deur van de keuken opende. Ik gaf hem een zoen.

Ik vroeg iets over zijn reis, maar kon mijn plan niet langer voor me houden.

‘Hoe zou je het vinden als ik alleen op de motor naar Spanje ga?’

‘Alleen?’

‘Waarom niet?’

‘Weet je wel hoe ver dat is?’

‘Iets van drieduizend kilometer?’

‘Op de motor? Je hebt amper op dat ding gezeten.’

‘Ja. En? Ik zie het probleem niet zo.’

‘Maar wij zouden na alles toch met ons gezin op vakantie gaan?’

‘Het is maar een weekje, langer doe ik er echt niet over.’

‘Waarom moet je zo nodig alleen? Ik weet niet of ik daar wel zo blij van word.’

13

‘Het leek mij nu handig met die aanhanger en zo. Dit wilde ik altijd al. We gaan vier weken, dan zijn we nog drie weken met elkaar. Dat is toch genoeg?’

Henri en ik hadden elkaar leren kennen in het hotel, nadat ik het met mijn moeder had gekocht. Hij verbleef er als gast. Ik had hem aantrekkelijk gevonden met zijn brede armen, stevige benen en een borstkas die van graniet leek te zijn. Zoals hij eruitzag, zo was hij ook. Standvastig, niet uit het veld te slaan. En vrolijk, altijd opgewekt. Van het een kwam het ander en een paar jaar later waren we getrouwd. We kregen een zoon, Thomas. Na een jaar kon ik mijn werkzaamheden in het hotel niet meer combineren met de zorg voor Thomas, hoewel mijn moeder ook veel oppaste. Henri kwam in het hotel werken en een paar jaar later kregen we onze dochter Sanne. Henri was in het hotel blijven werken totdat alles zonder vooraankondiging veranderde. Mijn god, verandering.

Toen we ‘s avonds televisie zaten te kijken, zei hij: ‘Als dat is wat je per se wilt, dan moet je dat maar doen.’

Misschien verwachtte hij, net als een gedeelte van mijzelf, dat ik toch van mijn plannen af zou zien.

Ik was twee keer eerder alleen op vakantie geweest. Ik had een keer een week alleen met de Greyhound door de Verenigde Staten gereisd, nadat ik er twee maanden op een kinderkamp had gewerkt. Dat was inmiddels ruim vijftwintig jaar geleden.

En ik was anderhalf jaar geleden een weekje alleen in ons huisje in Spanje geweest.

Mijn motor was geen glimmende zwarte geworden, maar een groene met een gouden streep over de benzinetank, chromen wielen en een blinkende uitlaat die een dof getokkel

14

produceerde. Ik kocht de motor ooit van het laatste geld van mijn moeders erfenis, dat afkomstig was van het vakantiehuis van mijn ouders in Frankrijk.

De enige voorbereiding die ik had gehad, was dat ik een uur op de snelweg had doorgebracht. In totaal had ik nog geen duizend kilometer afgelegd. Aan technische kennis ontbrak het me volkomen. Als ik op een plek was die ik niet kende, liet mijn richtingsgevoel mij continu in de steek en liep ik steeds de verkeerde kant op. Tot dan toe was er altijd iemand bij mij geweest die had gezegd: 'Ing, we moeten deze kant op.' Ik had nog nooit in de bergen gereden en geen ervaring met hellingen of haarspeldbochten. Ik was hoe dan ook een beginnende motorrijder die het belachelijke idee had opgevat dat ze wel even drieduizend kilometer kon gaan rijden.

Met mijn kampeerervaring was het al even droevig gesteld, die dateerde van alweer twintig jaar geleden. Dat was altijd met een manspersoon geweest die de tent in de juiste windrichting neerlegde, de scheerlijnen nog eens aanspande en zorgde dat ook bij regen alles goed stond. Bij kou had ik steeds een brede, warme mannenrug gehad waar ik tegenaan kon kruipen en mijn voeten had ik elke keer op kunnen warmen tussen een paar stevige benen.

Als ik op reis ging, was ik telkens met anderen geweest en bij calamiteiten was er altijd iemand om mee te kunnen overleggen.

Er zou hoe dan ook niemand zijn om mee te praten, om op te leunen, om mee te lachen of tegen te zeuren. Uiteindelijk werd ik het meeste geleid doordat ik alleen zou zijn. Helemaal aangewezen op mezelf. Dat was wat ik wilde. Ergens had ik de verwachting dat de afzondering, het pelgrimerende karakter van de route en de prestatie op zich, mij iets brengen zou.

15

Wat dat zou zijn, wist ik niet. Ik had zoveel verloren, het werd tijd om iets terug te krijgen. Ik moest toch beloond worden voor alles wat ik was kwijtgeraakt?

Een van de meest prangende vragen die ik had: zou het me lukken om weer een normaal leven te krijgen net als ieder ander? Normaal leven? Nou ja, eentje waarin ik me niet een mislukte, werkloze, overjarige vrouw voelde?

Ik had mijn reis niet gepland, had een gebrek aan financiële middelen en ook nog eens niet getraind. Was dat niet verstandiger geweest? Voorbereiden. Hoezo? Je kunt je toch nooit écht voorbereiden? Je kunt hooguit iets trainen of oefenen, maar dan hebben we het over het lichamelijke of lerende vermogen. Voorbereiden op grootse zaken is onmogelijk. Dat had ik de afgelopen jaren wel geleerd.

Een beetje trainen dan? Hoe je omgaat met tegenslag hangt af van de kracht van je persoonlijkheid. Die je overigens kunt uitdagen of harden. Misschien wilde ik daarom wel deze reis. Om een einde te maken aan tegenslag. Dan zijn we gelijk bij mijn pleidooi dat ik vind dat elke vrouw, moeder, vriendin, zus of tante een keer alleen op vakantie moet gaan. Om te ontdekken hoe je sterker en bewuster in je eigen wereld kunt staan en te leren om te luisteren naar jezelf.

Mijn voorbereiding bestond uit het lezen van een weblog van twee motorrijders die de route ooit wilden gaan rijden en zich

al twee jaar aan het voorbereiden waren. Ze maakten zich druk om de plaatsen op de route, neuzelden over waterdichte tassen voor speciale motornavigatie en ik vroeg me af of ze de tocht ooit zouden gaan maken. Sommige mensen zijn beter in het voorbereiden gelukkig was ik beter in het doen. Waarom zouden mijn omstandigheden over twee jaar beter, rooskleuriger

16

of geschikter zijn om iets te doen waarvan ik nu wist dat ik het graag wilde? Nu.

Natuurlijk sloeg de onverslaanbare twijfel toe. Was het wel een goed idee? Zou ik het wel doen? Was het niet te veel van het goede? Ik twijfelde. Echt, ik kan afschuwelijk twijfelen. Misschien rekende Henri daar ook wel op. En misschien ikzelf ook een beetje. Toch besloot ik te gaan, want niet gaan, nooit weten hoe mijn droom er in werkelijkheid uit zou zien, dat was geen alternatief. Dus ging ik door met het realiseren van mijn plannen.

Ik ging inpakken, één van de leukste dingen aan reizen. Op dat moment is de reis nog steeds de droom waarin alles mogelijk is. Ik had het genoeg om twee verschillende tassen in te pakken. De ene was mijn knalroze koffer die ik al ettelijke malen vliegtuig in- en uitgesjouwd had en die in de auto zou meegaan. Vol met leuke zomerjurkjes, rokjes en hakjes. En dan was er de lompe weekendtas voor achterop de motor, waar ik met alle zorgvuldigheid de juiste kleding voor selecteerde. Ik stopte mijn beautycase vol met allerhande flessen en crèmes, laadde een tas vol met boeken, zette mijn fotospullen en wandelschoenen klaar voor de autorit naar Spanje.

In de andere tas stopte ik een T-shirt, een shirt met lange mouwen, genoeg ondergoed voor een week, een beha, een fleece-jas, twee paar wollen sokken, slippers, twee hemdjies, een rokje, mijn roze bikini, een vestje, gympen en een paar toiletpullen. Ook nam ik een bord mee, bestek, een aardappelschilmesje, dat ik nog extra aanscherpte. Je weet nooit wie

je tegenkomt. En twee lichtgewicht handdoeken. Ik had een reservespin mee, een bosje tiewraps, plakband voor als er een onderdeel zou losraken, schrijfspullen, waxinelichtjes en

17

lucifers. Verder had ik wat eten bij me, zoals noten, droge worst, dadels, krentenbollen, bananen en appels. Tot slot stopte ik een e-reader in mijn tas.

Toen Henri vrijdagavond thuiskwam en hij de wegenkaart van Frankrijk en Spanje op tafel zag liggen, vroeg hij: ‘Dus je gaat echt?’

‘Ja’, zei ik half overtuigd.

‘Ga nou maar. Anders blijft het altijd iets wat je wilt en nooit gaat doen.’

‘Je hebt gelijk, maar ik vraag me af of het wel leuk zal zijn en het niet een of andere stomme actie is waar ik spijt van krijg.’

We wisten allebei dat ik zomaar op het laatste moment kon terugkrabbelen en de zekerheid dat ik zou gaan, was er pas als ik daadwerkelijk vertrokken zou zijn.

Bij een proefbepakking van mijn motor bleek de tent die we hadden, voor drie tot vier personen, veel te groot om samen met een weekendtas en een slaapmatje achterop gebonden te worden. Op het laatste moment kocht ik een eenpersoons lichtgewicht tentje dat anderhalve kilo woog. De rit om de tent op te halen in Buitenpost was mijn enige rijvoorbereiding, tezamen met de rit naar Groningen voor de achthonderd kilometerbeurt die ik nog bij de dealer had geregeld. Dat waren samen honderd oefenkilometers. Niet echt veel.

Ik gokte dat ik ongeveer drieduizend kilometer op de motor

zou zitten. Gelukkig wist ik door mijn slechte voorbereiding zelfs bij benadering niet hoeveel dat was.

De dag voor vertrek bracht ik mijn motor naar de dealer voor de achthonderdkilometerbeurt, die ik op het laatste moment nog geregeld had.

‘Hoe lang duurt het ongeveer?’ vroeg ik aan de monteur in

18

een blauwe overal, die spande om zijn ronde, bolle buik.

‘Een uurtje.’

Ik besloot te wachten, pakte een kop koffie uit de automaat en liep naar buiten waar ik plaatsnam aan een houten picknicktafel. De lucht was van een krachtig blauw waarin wolken voorbijdreven als vissen in een enorm aquarium. Het was niet koud of warm, perfect weer om motor te rijden.

De eigenaresse kwam eventjes bij me zitten. Ans heette ze. ‘Hoe gaat het?’ vroeg ze en nam een haal van haar sigaret, daarna een slok van haar koffie dat in een plastic bekertje zat.

‘Goed.’

‘Dus je gaat naar Spanje?’

Ik knikte. ‘Morgen. Je moet niks uitstellen’, zei ik.

‘Nee, dat weten we allebei, het kan maar zo voorbij zijn’, zei ze en ze nam weer een slok.

‘Weet je’, ging ze verder. ‘De dood van mijn man aan kanker heeft mijn leven compleet veranderd.’

Ik knikte.

Kanker had mijn leven veranderd. Alsof ik vervreemdde van al het normale en ik besepte dat ik me bezig had gehouden met dingen die er niet toe deden. Of helemaal niet toe doen. Er had zich een andere dimensie aangediend waarin alles een andere betekenis had gekregen. Dingen die belangrijk waren, werden onbelangrijk en dingen die nooit opvielen, kregen opeens een gezicht. En dan waren er al die dingen die van waarde veranderden of in betekenis gekrompen of toegenomen waren. Zo had ik succes altijd als een begerenswaardige toestand gezien, iets waarnaar ik kon uitkijken en waar ik voor werkte, iets wat af te dwingen viel en waar je naar kon streven. Het lag voornamelijk buiten mij en ik joeg

19

het na. Nu zag ik succes als heel iets anders. Niet als iets wat buiten mij plaatsvond en waar ik voor beloond werd met geld of een carrière en waarmee je respect afdwong. Succes had nu veel meer te maken met mijn innerlijk. Ik zag mezelf als succesvol als ik zou staan voor mezelf, zou doen wat bij me hoorde en de dingen deed waar ik gelukkig van werd. Ik zou succesvol zijn als ik de diepere versie van mezelf aan mezelf had blootgelegd.

‘Zou je zo’n reis wel gaan maken alleen? Ik bedoel, voor een man zou het al ver zijn. En dan ook nog in je eentje. Motorrijders reizen bijna nooit alleen.’

Ik kon alleen maar denken: ‘waarom niet?’ Ik had een gruwelijke hekel aan mensen die belemmeringen opwierpen. Geen veranderingen doormaakten, omdat hun ideeën strandden in hun eigen bekrompen geesten. Ans was zeker niet zo, maar wierp zich even op als een moeder.

Waarom wilde ik dit zo graag? Het zou een unieke ervaring zijn. Een belevenis die mij het gevoel zou geven dat ik leefde, dat ik ertoe deed en dat ik heus wel wat kon, ook al deed ik niet mee in de maatschappij.

‘Wat zei je man ervan?’

‘Mijn man? Die vindt het wel oké.’ Nou ja, oké.

‘Daar heb je wel mazzel mee.’

Ik knikte. Mazzel.

De monteur kwam aangelopen terwijl hij zijn met olie besmeurde handen afveegde aan een doek die vol zat met zwarte vegen.

‘Hij is klaar hoor.’

Ik stond op en liep achter hem aan door de werkplaats naar buiten, waar mijn motor als een groot licht stond te schitteren

20

in de zon. Die was er klaar voor. En ik? Ik twijfelde. Alweer. Volgens Henri de meest irritante vrouwelijke eigenschap. Ik kon hem geen ongelijk geven.

‘Ik ga er morgen mee naar Spanje, moet ik daarvoor nog iets speciaals weten?’ vroeg ik.

‘Die motor, die doet het gewoon. Over tienduizend kilometer hoeft er pas weer iets aan te gebeuren’, sprak de man rustig, zonder aarzeling. Mij zou niks overkomen, niks van technische ellende die van tevoren in te calculeren viel, in ieder geval. Mocht dat wel gebeuren, dan zou ik wel weer zien.

Ik besloot mijn overbodige en nerveuze vragen over olie en

remvloeistoffen achterwege te laten. Tegen de tijd dat ik thuis zou zijn, zou ik het antwoord toch alweer vergeten zijn.

‘Waar maken ze eigenlijk de navigatie aan vast?’

‘Die kun je rechtstreeks op de accu aansluiten, die zit onder het zadel. Daarvoor moet je hieronder een boutje losdraaien. Dan schuif je het zadel zo naar achteren, dan sluit je de rode draad op de plus aan.’

Ik knikte en probeerde alles wat hij zei alleen maar te onthouden, zodat ik het straks tegen Henri kon vertellen.

‘Er ligt hier ook een 12 volt-stekker. Daar kun je ook nog iets op aansluiten.’ Hij wees naar een plek voor het zadel. ‘Als het niet lukt, dan bel je maar.’

Ik bedankte hem en was iets meer gerustgesteld. Aan de motor zou het niet liggen, die redde het wel.

Daarna reed ik de stad in en kocht een USB-oplader, waarin je twee stekkers kon stoppen. Diezelfde middag ging ik met de kinderen naar een motorzaak om een geel fluorescerend hesje aan te schaffen, zodat ik extra zichtbaar zou zijn in het verkeer. Alles voor de veiligheid.

21

‘Mam, je moet ook een zo’n lichtgevende rugzak kopen. Als jij die paarse rugzak op hebt, dan zie je dat amper in de verte van de achterkant’, zei Thomas.

We testten in de winkel. Thomas deed het gele vestje aan en een zwarte rugzak op en het grootste deel van de achterkant was inderdaad zwart. Ik twijfelde. We hadden amper geld en de laatste tijd al op alles zo bezuinigd, ik had de kinderen al twee maanden geen zakgeld gegeven. En dan zestig euro uitgeven

aan een waterdichte, fluorescerend gele rugzak? Wel doen. Niet doen.

Ik had mij nooit druk hoeven maken om geld. Nu was de uitnodiging voor een verjaardag al een ramp. Het zweet brak me uit toen ik bij de kassa stond. Eigenlijk moest Thomas nodig een nieuwe broek, heel de knie lag open. En Sanne moest nog een nieuwe bikini voor de vakantie.

‘Dat is dan negenenzeventig euro vijfennegentig.’

Ik keek op uit mijn overpeinzing. Mijn blik dwaalde naar de kinderen die handschoenen stonden te passen. Ik haalde mijn pasje uit mijn portemonnee en stopte het in het apparaat. Het is goed voor de veiligheid. Een zucht ontsnapte. Thomas griste direct de tas uit mijn handen die zwaar en beschaamd aangevoeld had.

In mijn rugzak deed ik mijn contante geld, tweehonderdvijftig euro voor overnachtingen, eten en benzine. Meer mocht ik niet opmaken. Zou het genoeg zijn? Verder stopte ik er wat eten voor onderweg in, water en een notitieboekje.

Mijn slaapzak, matje en andere spulletjes had ik in vuilniszakken en afsluitbare diepvrieszakjes verpakt en in een grote weekendtas gestopt. Ik had geen motortassen en geen regenpak. Ik

22

ging er nogal optimistisch vanuit dat als ik Nederland eenmaal verlaten had, daarmee ook de kans op regenbuien voorbij zou zijn.

Henri maakte een oude tomtom met twee tiewraps vast aan het stuur. Ik had een USB-oplader onder mijn zadel waar de navigator in opgeladen kon worden. Verder had ik een kaart van Frankrijk bij me uit 1999 en een kaart van Spanje uit 2008. Op de kaart van Frankrijk was een centimeter in werkelijkheid

tien kilometer. Dit gegeven gold ook voor de kaart van Spanje. Niet echt gedetailleerd. Het Jacobspad had ik van een site gehaald en ik schreef alle grote plaatsnamen op. Dat besloeg in totaal zestienhalve A-viertjes, met vierhonderdvijfentwintig plaatsnamen die ik genummerd had en in een plastic hoesje had gestopt.

Mijn leren motorpak bestond uit een zwarte broek en een zwart met goudkleurig jasje dat mijn taille accentueerde. Daaronder droeg ik zwarte laarzen. Ik zag eruit als een kinky danseres in een hitsig muziekfilmpje als ik er hoge hakken bij aan zou trekken en voordat ik een helm op zette. Nu had ik de looks van een sloom, buitenaards wezen. Wat de veiligheid van de hele onderneming natuurlijk wel ten goede kwam als vrouw alleen.

Ik zou op een zondag vertrekken, een dag voor de rest van het gezin. Ik ging op pad! Een stoere, onafhankelijke vrouw. Mocht er onverhoopt wat gebeuren, kon ik altijd nog lafhartig overstappen op de behaaglijkheid van de auto. Was dat de reden dat ik bijna aan niemand vertelde dat ik met de motor naar Zuid-Spanje ging? Zodat ik de mogelijkheid openhield om te falen?

23

24

Dag 1

—

‘Het geluk in uw leven hangt af van de aard uwer gedachten.’

Aurelius

We zaten aan het ontbijt, op tafel een mandje met croissantjes en koffiebroodjes, verder gekookte eieren en koffie.

‘Mam, heb je er zin in?’ vroeg Sanne.

‘Jawel’, zei ik ietwat aarzelend.

‘Heb je alles?’ vroeg Henri.

Ik knikte. De rest van het gesprek gleed langs me heen.

‘Wat denk je, heb ik te veel bij me?’

Ik vroeg me altijd af of ik te veel bij me had. Ik had er een hekel aan te veel spullen met me mee te zeulen die ik niet gebruikte en telkens met het in- en uitpakken tegenkwam.

‘Denk je dat twee T-shirts genoeg is?’

‘Alles zit toch in de tas? Nou, dan is het nu klaar’, zei Henri.

Hij had gelijk. Ophouden.

‘Mama ziet er best tegenop om te gaan’, concludeerde Thomas.

Inderdaad. Was het allemaal wel zo’n goed idee?

‘Ik kan maar het beste zo snel mogelijk gaan.’

Dus liepen we direct na het ontbijt met zijn allen naar mijn